

РЕШЕНИЕ

№ 21277

гр. София, 28.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7006** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Г. П. П., с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6, срещу Решение № 1040-09-16/09.05.2025 г. на Директора на ТП на НОИ – [населено място], с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № 091-00-920-4 от 06.12.2024 г., издадено от упълномощено лице за ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ – [населено място], с което е прекратено изплащането на отпускното му парично обезщетение за безработица, считано от 21.11.2024 г.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. Жалбоподателят счита, че неправилно е прекратено изплащането на паричното му обезщетение за безработица, като твърди, че не е получавал дължимите му суми от месец ноември 2024 г. Излага съображения, че не следва да търпи неблагоприятни последици от действия, свързани с регистрацията му в Агенцията по заетостта. Искането до съда е за отмяна на решението на директора на ТП на НОИ – К..

В съдебно заседание жалбоподателят, се явява лично, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, като се отмени решението на ТП на НОИ.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ – [населено място], редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. Чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт Д., е депозиран писмени бележки, в които оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в

съответствие с материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление вх. № 091-00-920 от 03.09.2024 г. (л.39), подадено в ТП на НОИ – К. чрез Дирекция „Бюро по труда“ – К., Г. П. П. е заявил желание да му бъде отпуснато парично обезщетение за безработица. Към заявлението са представени необходимите документи за извършване на преценка относно наличието на предпоставките за отпускане на обезщетение.

От приложената Заповед № ЛС830/12.07.2024 г. (л.40) на „Интерконсулт България“ ООД се установява, че трудовото правоотношение на Г. П. П., заемал длъжността „Мениджър, акаунт продажби /информационни и комуникационни технологии/“, е прекратено, считано от 12.07.2024 г., на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от Кодекса на труда, във връзка с чл. 190, ал. 1, т. 2 и чл. 187, ал. 1, т. 1 от КТ.

В хода на административното производство е извършена преценка относно правото на лицето на пенсия за осигурителен стаж и възраст, предвид навършената от него възраст по чл. 68 от КСО. От представената по преписката информация от отдел „Пенсии“ при ТП на НОИ – К. се установява, че лицето има осигурителен стаж от трета категория труд 32 години и 1 ден, като общият осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд, е 32 години и 1 ден. Посочено е, че лицето не придобива право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО, не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО и не получава професионална пенсия по чл. 168 от КСО.

С Разпореждане № 091-00-920-2 от 07.10.2024 г. (л.31) производството по заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица е възобновено, като е прието, че е отпаднало основанието за спиране, след извършената преценка от отдел „Пенсии“ относно правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

С Разпореждане № 091-00-920-3 от 09.10.2024 г. (л.30), на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 3 от КСО, на Г. П. П. е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 28.08.2024 г. до 22.11.2024 г., в размер на 18,00 лв. дневно. В разпореждането е посочено, че лицето има регистрация в Агенцията по заетостта от 28.08.2024 г., като последното прекратяване на осигуряването е от 12.07.2024 г., на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ.

След служебно постъпила информация от Агенцията по заетостта за прекратена регистрация на Г. П. П. като безработно лице е издадено Разпореждане № 091-00-920-4 от 06.12.2024 г. (л.29). С него, на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 54д, ал. 1, т. 2 от КСО, е прекратено изплащането на отпуснатото с Разпореждане № 091-00-920-3/09.10.2024 г. парично обезщетение за безработица, считано от 21.11.2024 г. Като мотив е посочено прекратяване на регистрацията от Агенцията по заетостта.

От данните по административната преписка се установява, че Разпореждане № 091-00-920-4/06.12.2024 г. е изпращано на посочения от жалбоподателя адрес за кореспонденция, като пощенските пратки са върнати с отбелязване „непотърсено“. На 24.02.2025 г. на таблото в ТП на НОИ – К. е поставено съобщение по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО във връзка с чл. 182 от ДОПК, с което жалбоподателят е уведомен да се яви в 7-дневен срок в ТП на НОИ – К. за връчване на разпореждането. За поставянето на съобщението е съставен протокол от 24.02.2025 г., а за снемането му от таблото – протокол от 13.03.2025 г.

На 24.03.2025 г. Г. П. П. е подал жалба в ТП на НОИ – С. град, която е препратена по компетентност на ТП на НОИ – К..

С Решение № 1040-09-16/09.05.2025 г. Директорът на ТП на НОИ – К. е отхвърлил като неоснователна жалбата на Г. П. П. срещу Разпореждане № 091-00-920-4/06.12.2024 г. В решението е прието, че след получена информация от Агенцията по заетостта за прекратяване на регистрацията на лицето като безработно, считано от 21.11.2024 г., правилно е приложена разпоредбата на чл. 54д, ал. 1, т. 2 от КСО и законосъобразно е прекратено изплащането на паричното обезщетение за безработица.

С жалба до Административен съд – Кюстендил Георги П. П. е оспорил Решение № 1040-09-16/09.05.2025 г. на Директора на ТП на НОИ – К.. По жалбата е било образувано адм. дело № 270/2025 г. по описа на Административен съд – Кюстендил.

С Определение № 1091/02.07.2025 г. производството по адм. дело № 270/2025 г. по описа на Административен съд – Кюстендил е прекратено и делото е изпратено по компетентност на Административен съд София-град, като е прието, че с оглед постоянния адрес на жалбоподателя в [населено място] местно компетентен да разгледа спора е Административен съд София-град.

В хода на съдебното производство ответникът е представил писмо изх. № 1040-09-16#4/30.12.2025 г. (л.26), с което е изпратено заверено копие от Заповед № 1015-09-52/28.02.2024 г. на Директора на ТП на НОИ – К.. С посочената заповед са определени длъжностните лица, които издават разпореждания, свързани с отпускане, изплащане, спиране, прекратяване, възобновяване и възстановяване на парични обезщетения за безработица. В писмото е посочено още, че информацията относно статута на лицето е предоставена в ТП на НОИ – К. по електронен път от Агенцията по заетостта. Посочено е и че според предоставената информация основанийето за прекратяване на регистрацията е „Неизпълнение плана за действие“. Доколкото в самото писмо е налице несъответствие при изписване на датата, съдът съобразява като релевантна датата 21.11.2024 г., отразена в процесното Разпореждане № 091-00-920-4/06.12.2024 г. и в потвърждаващото го Решение № 1040-09-16/09.05.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на оспорения административен акт, срещу подлежащ на съдебен контрол акт по чл. 118, ал. 1 от КСО, и при липса на данни, които да обосновават просрочие, следва да се приеме, че е депозирана в законоустановения срок. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното Решение № 1040-09-16/09.05.2025 г. е издадено от компетентен орган – Директора на ТП на НОИ – К., който съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО се произнася по жалби срещу разпорежданията по чл. 117, ал. 1, т. 2 от КСО. Потвърденото с него Разпореждане № 091-00-920-4/06.12.2024 г. също е издадено от компетентно длъжностно лице, съобразно чл. 54ж, ал. 1 от КСО и представената по делото Заповед № 1015-09-52/28.02.2024 г. на Директора на ТП на НОИ – К..

Съгласно чл. 54ж, ал. 1 от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта, не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава, не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална

пенсия по чл. 168 от КСО и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване.

От своя страна, чл. 54д, ал. 1, т. 2 от КСО предвижда, че изплащането на паричното обезщетение за безработица се прекратява при прекратяване на регистрацията от Агенцията по заетостта.

В случая спорът не е относно първоначалното възникване на правото на парично обезщетение за безработица. Напротив, от преписката се установява, че след извършена преценка административният орган е приел, че жалбоподателят отговаря на изискванията за отпускане на обезщетение, поради което с Разпореждане № 091-00-920-3/09.10.2024 г. му е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода от 28.08.2024 г. до 22.11.2024 г. в размер на 18,00 лв. дневно.

Предмет на настоящия спор е единствено законосъобразността на последващото прекратяване на изплащането на това обезщетение, считано от 21.11.2024 г., поради прекратяване на регистрацията на лицето като безработно в Агенцията по заетостта.

По делото се установява, че административният орган е действал въз основа на служебно постъпила информация от Агенцията по заетостта за прекратена регистрация на жалбоподателя като безработно лице, като именно това обстоятелство е посочено като фактическо основание за издаване на Разпореждане № 091-00-920-4/06.12.2024 г.

С оглед разпоредбата на чл. 54д, ал. 1, т. 2 от КСО прекратяването на регистрацията от Агенцията по заетостта е самостоятелно основание за прекратяване изплащането на паричното обезщетение за безработица.

Следва да се отчете и разпоредбата на чл. 54з, ал. 1 от КСО, съгласно която Агенцията по заетостта предоставя на Националния осигурителен институт ежедневно информацията, необходима за отпускане, изплащане, спиране, прекратяване или изменение на обезщетенията за безработица. Следователно НОИ действа въз основа на предоставените от Агенцията по заетостта данни относно наличието или липсата на регистрация на лицето като безработно.

Прекратяването на регистрацията в Агенцията по заетостта представлява самостоятелен юридически факт, с който законът пряко свързва прекратяването на изплащането на паричното обезщетение за безработица. При наличие на данни за прекратена регистрация административният орган по чл. 54ж, ал. 1 от КСО не разполага с оперативна самостоятелност дали да прекрати изплащането на обезщетението, а действа при условията на обвързана компетентност.

Възраженията на жалбоподателя, свързани с това, че не е получавал дължимите според него суми от месец ноември 2024 г., както и доводите му, насочени срещу действията на Агенцията по заетостта или Дирекция „Бюро по труда“, не могат да обусловят незаконосъобразност на процесното разпореждане.

Предмет на проверка в настоящото производство е законосъобразността на решението на директора на ТП на НОИ – К. и потвърденото с него разпореждане за прекратяване изплащането на обезщетението, а не законосъобразността на евентуален акт или действие на орган на Агенцията по заетостта. Ако жалбоподателят счита, че регистрацията му като безработно лице е прекратена неправилно, защитата срещу този акт или действие следва да бъде реализирана по съответния ред спрямо компетентния орган на Агенцията по заетостта. Докато данните за прекратена регистрация не са отменени или заличени по надлежния ред, същите обвързват органите на НОИ при преценката по чл. 54д, ал. 1, т. 2 от КСО.

Съдът споделя изложеното в решението на директора на ТП на НОИ и по отношение на връчването на Разпореждане № 091-00-920-4/06.12.2024 г. От данните по делото се установява, че административният орган е предприел действия по съобщаване на акта на посочения от лицето

адрес за кореспонденция, като пощенските пратки са върнати като „непотърсени“. Освен това на 24.02.2025 г. е поставено съобщение на таблото в ТП на НОИ – К., за което е съставен протокол, а на 13.03.2025 г. е съставен протокол за снемане на съобщението. При всички случаи от значение е и обстоятелството, че на 28.04.2025 г. жалбоподателят е получил лично копие от разпореждането и е подал допълнение към жалбата си, с което е уточнил предмета на оспорването. Жалбата му е разгледана по същество от директора на ТП на НОИ – К., поради което правото му на защита не е било накърнено.

Съдът отчита, че в преписката се съдържа и последващо Разпореждане № 091-00-920-5 от 24.06.2025 г., с което е отказано възстановяване изплащането на паричното обезщетение за безработица. Това разпореждане обаче не е предмет на настоящото съдебно производство, което е образувано срещу Решение № 1040-09-16/09.05.2025 г. на Директора на ТП на НОИ – К., с което е потвърдено Разпореждане № 091-00-920-4/06.12.2024 г. Поради това съдът не дължи произнасяне относно законосъобразността на последващия отказ за възстановяване.

При извършената служебна проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не констатира основания за отмяна на оспорения административен акт. Решението е издадено от компетентен орган, в писмена форма, съдържа фактическите и правните основания за постановяването му, постановено е при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с приложимия материален закон. Същото съответства и на целта на закона, доколкото изплащането на парично обезщетение за безработица е обусловено от наличието на регистрация като безработно лице в Агенцията по заетостта.

По изложените съображения съдът приема, че Решение № 1040-09-16/09.05.2025 г. на Директора на ТП на НОИ – К., с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № 091-00-920-4/06.12.2024 г., е законосъобразно, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 144 от АПК, чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. С оглед фактическата и правна сложност на делото, както и предвид изрично заявената претенция в писмените бележки на ответника, съдът определя дължимото възнаграждение в размер на 200 лв., равняващи се на 102,26 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 118 от КСО, Административен съд София-град, III отделение, 7-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. П. П., с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6, срещу Решение № 1040-09-16/09.05.2025 г. на Директора на ТП на НОИ – [населено място], с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № 091-00-920-4 от 06.12.2024 г., издадено от упълномощено лице за ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ – [населено място], с което е прекратено изплащането на отпускното му парично обезщетение за безработица, считано от 21.11.2024 г.

ОСЪЖДА Г. П. П. да заплати на ТП на НОИ – К. сумата от 102,26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 119 във връзка с чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ от КСО.

СЪДИЯ: